

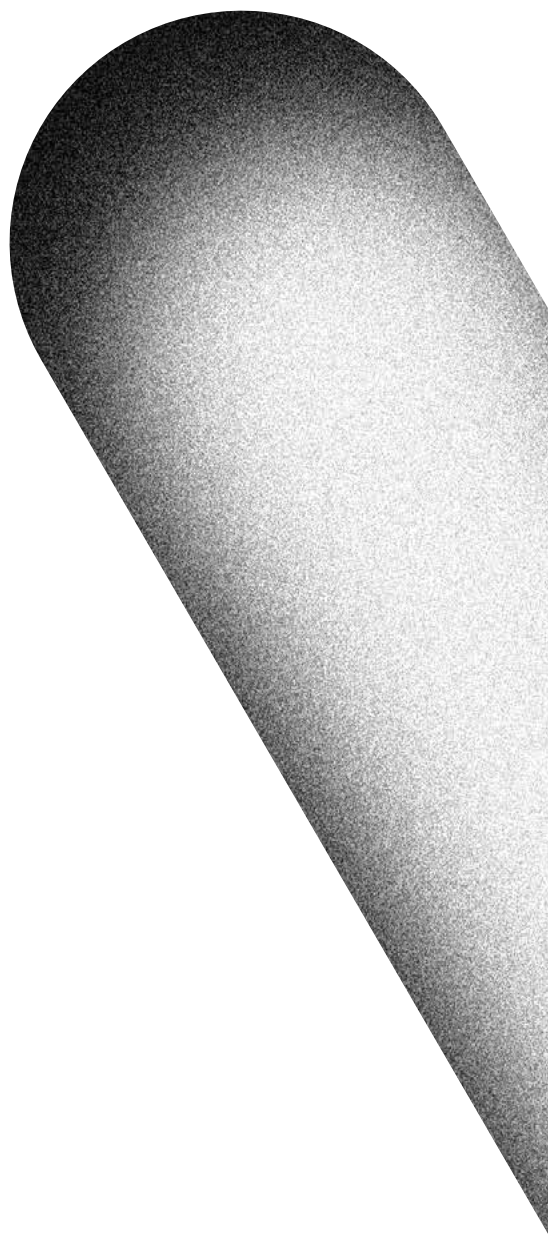
Michal
Tallo

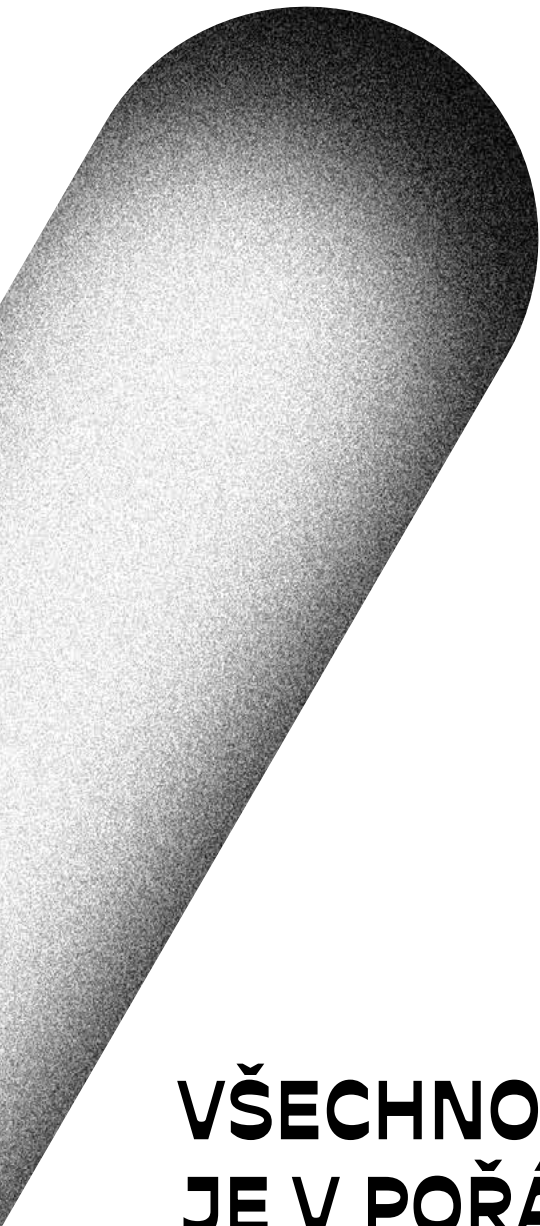
Paseka

přeložila
Martina
Bekešová

**VŠECHNO
JE V POŘÁDKU,
VŠUDE JE LÁSKA**

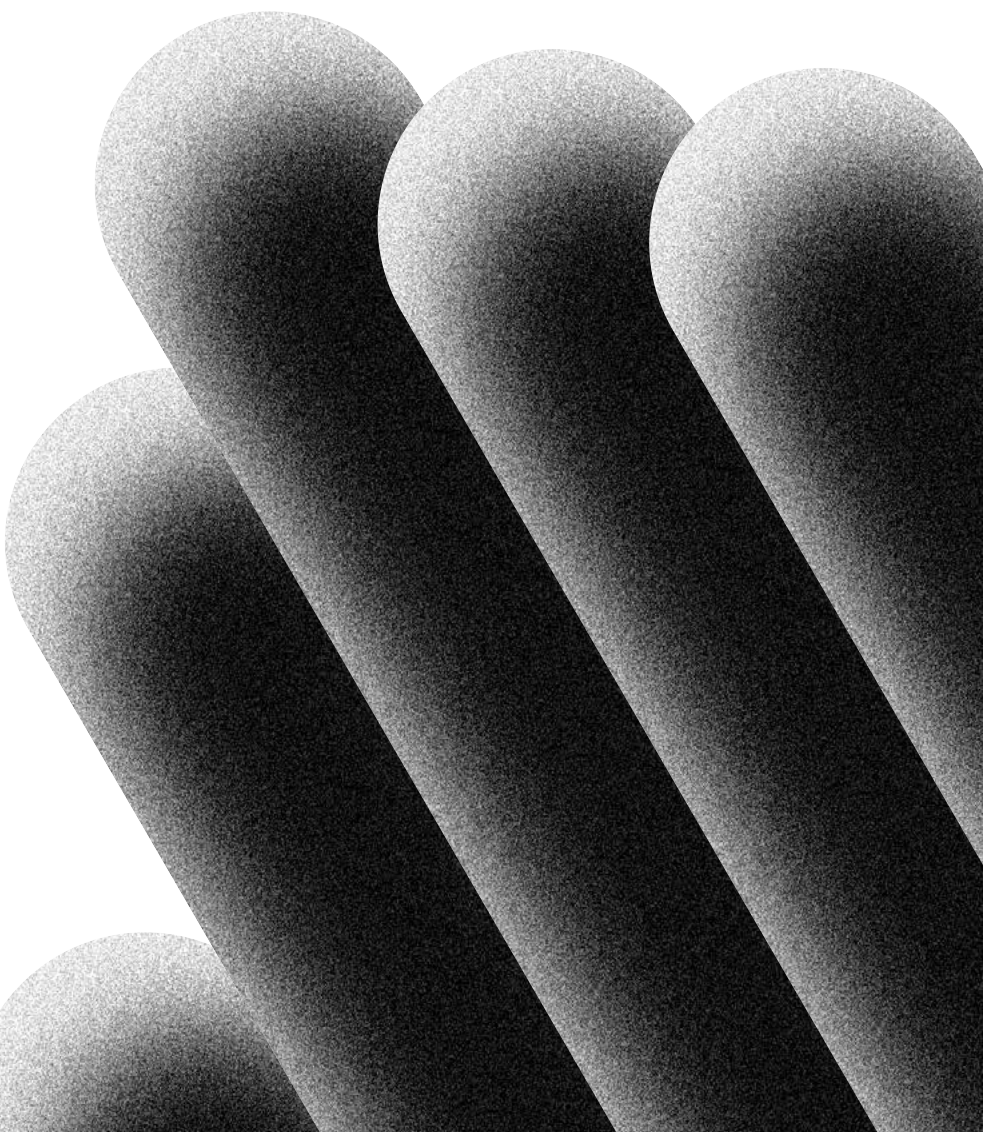

Michal
Tallo

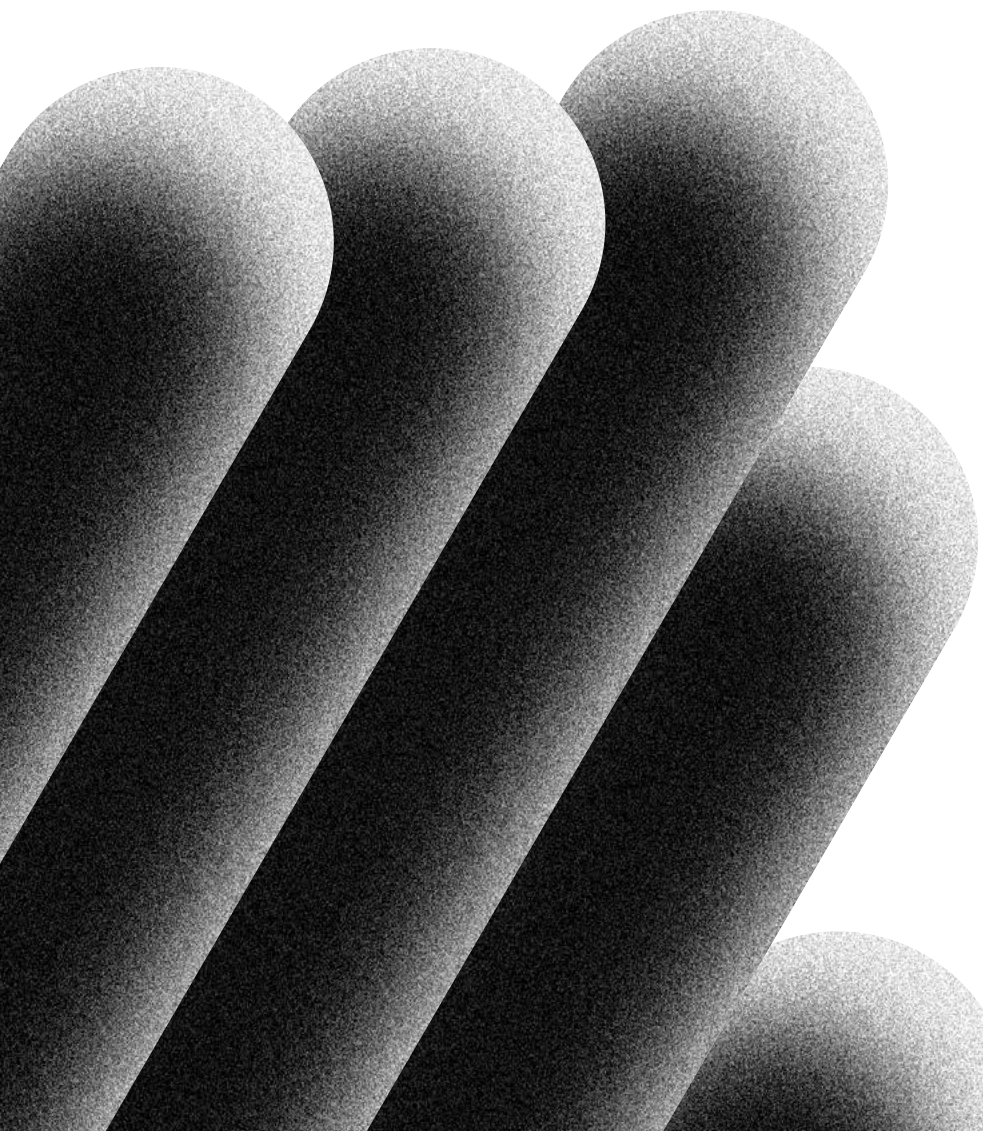
**VŠECHNO
JE V POŘÁDKU,
VŠUDE JE LÁSKA**

Michal Tallo

Paseka

**VŠECHNO
JE V POŘÁDKU,
VŠUDE JE LÁSKA**

Přeložila Martina Bekešová

Tato kniha vyšla s finanční podporou Komise SLOLIA,
Slovenského literárního centra

Slovenské
literárne
centrum

VŠECHNO JE V POŘÁDKU, VŠUDE JE LÁSKA

Copyright © Michal Tallo

All rights reserved

Translation © Martina Bekešová, 2025

ISBN v tištěné verzi 978-80-7637-577-2

ISBN e-knihy 978-80-7637-698-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-699-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-700-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*We need to rest sometimes
But don't take long
There's something in the system
That still circulates
We'll dig a hole in the backyard
And drain the blood*

The Knife Raging Lung

Všechno je v pořádku, všude je láska

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Michal Tallo

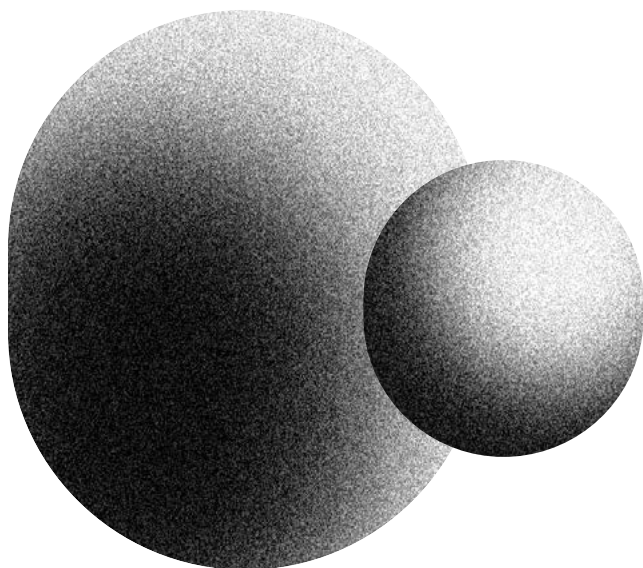
Všechno je v pořádku, všude je láska – e-kniha
Copyright © Paseka, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Everything not saved will be lost.

Nintendo „Quit screen“

Náhlý okamžik tmy

Byla jsem čerstvě dospělá, když se moje rodičky rozhodly, že jejich vztah už nemá žádnou budoucnost, a proto nastal čas přiznat si to otevřeně a nahlas. Co nemá budoucnost, to náhle ztratí i přítomnost; jejich soužití tedy po více než dvaceti letech skončilo, tečka, jakákoli další diskuze je zbytečná, jakékoli zpochybňování nežádoucí. Byla jsem čerstvě dospělá; osmnáctiny jsem oslavila teprve několik měsíců předtím, něco ve mně však dospělo už dřív. Rozpad jejich vztahu jsem totiž očekávala delší dobu. Cítila jsem ho, a proto jsem se na něj potřebovala včas připravit – rozchod

rodiček přece může dítě velmi bolestivě poznamenat. Proto jsem jím vědomě přestala být.

Máma odešla na jih, matka jen o pár metrů dál na sever, a tak jsem zůstala u té, která mi byla blíž. Naše rutina se zdánlivě nezměnila, setrvaly jsme s matkou ve stejných rituálech, vařily si stejná jídla, jednou já, podruhé ona; sledovaly jsme stejné televizní programy, ve volném čase jsme navštěvovaly stejná místa, mluvily o týchž tématech, ze školy i z práce jsme chodily stejně pozdě. Jen několik věcí ubylo, a několik nových zase, naopak, přibylo. Pokaždé ale nenápadně, aby ani omylem nenarušily dojem, že je všechno jako dřív; protože *všechno jako dřív* znamená v představách mé matky *všechno v pořádku*. Ubylo několik písní, těch, které nejradši poslouchala máma – a v nichž proto žije dodnes. Ubyla část předmětů na policích v obývacím a v ložnici, především suvenýrů z výletů a dovolených. Ubyly fotky a necelá polovina svazků z naší knihovny. Přibyla zatmění Slunce. Jejich existence pochopitelně přesahuje délku života mých rodiček, mě i celého lidstva; byla tu odjakživa, nezrodila se ze dne na den, pro matku však získala novou a nesmírnou důležitost. Popravdě vůbec netuším, co ji k nim přivedlo, jestli si o nich přečetla knihu, článek v časopise nebo na internetu, nebo se jí jednou v noci náhle vkradla do snů. Ať už to bylo cokoli, zatmění si mou matku pevně připoutala: rychle nabývala na významu, postupně zabírala čím dál víc konverzací, jejich fotky a obrazy zase zabíraly prázdná místa na našich zdech a mysl mé matky se pozvolna měnila v encyklopedický zdroj informací o nich. Netrvalo dlouho a *všechno jako dřív* se vytratilo. Zdálo se však, že to matku nijak nerozrušuje. Všechno bylo stále v pořádku, navzdory – nebo díky – zatměním Slunce.

Téměř každý den jsem se vracela domů s vědomím, že se o nich opět dozvím něco nového. O datech těch

předchozích i budoucích; o místech, kde bylo to či ono zatmění úplné, i o těch, kde jen částečné nebo prstencovité; o tom, že nejdelší úplné z nedávné doby trvalo skoro sedm minut. Nejvzrušenější však byla matka ten den, kdy na internetu objevila naprosto nový svět: tím byl ovšem pouze proto, že o jeho existenci do té doby neměla tušení. O to pevnější nabyla přesvědčení, že do něj celou svou duší patří už dávno, že se pro něj zrodila. Objevila komunitu lidí, kteří za zatměními cestují, podobně jako ona mají dokonalý přehled o datech a časech všech nastávajících zatmění a přesnou mapu lokalit s nejintenzivnějším překryvem. Disponují i potřebným vybavením, nesmějí si přece poškodit zrak. V tomhle matka zatím zaostávala, obratem mě však informovala, že na nápravě téhle chyby už pracuje a vše podstatné by měl na naši adresu v nejbližších dnech doručit kurýr. Chtěla jsem namítnout něco o zásobě zaprášených starých disket ve sto let neotevřených krabicích ve sklepě a možnostech jejich využití, ale její pohoršený pohled naznačoval, že vůbec netuším, o čem mluvím, a ať radši ani nepokračuju, jenom se zbytečně ztrapním, a to je přece pod úroveň její dcery. *Tihle lidé, vysvětlovala mi pak nadšeně, dokážou vynaložit nemalé prostředky a procestovat křížem krážem klidně i deset zemí jen proto, aby mohli několik minut pozorovat, jak za bílého dne zmizí světlo.* Nevěděla jsem, jak adekvátně reagovat. Doteď jsem se nikdy nezamyslela nad tím, jaké stanovisko k matčině nové zálibě zaujmout. Asi bych měla být ráda, že svůj volný čas vyplňuje vstřebáváním nových vědomostí. Proto jsem si dala záležet na tom, aby v úsměvu, který jsem jí s přikyvováním adresovala, cítila dostatek jasně patrné podpory. Pořád by přece mohla celé dny a noci jen sedět u televize nebo ještě hůř, bezprizorně ležet sama v manželské posteli a jen civět do prázdna. Fascinuje ji náhlá tma tam, kde bylo světlo; ať už to znamená cokoli, nemám důvod se bouřit.

Potřebné vybavení skutečně dorazilo během několika dní. Hrdě ho rozestavěla v rohu kuchyně, kde působilo trochu nepatříčně. Ze všech místností v bytě jsme však měly vždycky nejvíc nevyužitého prostoru tam. Tou dobou začala matka zároveň trávit mnohem méně času v obýváku a mnohem víc právě v kuchyni. Dokonce trvala na tom, že bude častěji vařit, prý si mám odpočinout, dělám pro nás dost, nemusím ještě obden chystat jídlo. Je přece moje matka, postará se o mě. Uvažovala jsem, že bych protestovala, ale rychle mi došlo, že její vysvětlení je pouhou záminkou, skutečná motivace pochopitelně spočívala v něčem jiném. Obě jsme to dobře věděly a ani jedna z nás neměla potřebu to pojmenovávat. Těšilo mě, že je tu něco, z čeho má matka po letech nefalšovanou radost. A tak trávila většinu večerů po návratu z práce v kuchyni, kam si po několika dnech přenesla i počítač; kuchyni máme naštěstí hned vedle obýváku, kde jsem většinou trávila čas já, takže jsme na sebe viděly a dokázaly si povídat, aniž bychom na sebe musely křičet nebo některá z nás opustit svou preferovanou místnost kvůli zálibám té druhé. Já jsem si ve volném čase četla a hrála hry, ona sledovala videa o zatmění, hltala další a další informace o tomto tématu, obdivovala své vybavení a snila, jak jednou vyrazí do terénu a reálně ho otestuje i v praxi.

Nemusela nakonec čekat ani dlouho, příležitost se naskytla už za pár měsíců. Řekla jsem jí, že má štěstí, ona mě však usměrnila, že o žádné štěstí nejde, zatmění jsou přece přesně lokalizovaná a na vteřinu vypočtená léta předem. To nejbližší prý nebude úplné, ale nebude k tomu mít daleko. Nestihla jsem se zeptat, kde konkrétně ho chce pozorovat, matka mi totiž rovnou oznámila, že už nám oběma koupila letenky. Blízko to tedy evidentně není. Patrně až tehdy mi skutečně došlo, jak vážně to celé bere; kvůli cestě si vzala několik dní dovolené, což ve své práci nemá ani trochu

jednoduché a vzhledem ke své povaze to dělávala jen velmi neochotně. Ona však už měla všechno naplánované, a když jsem viděla, jakou jí ten připravovaný výlet dělá radost, začala jsem se podvědomě radovat s ní. Stejně jsme už spolu dlouho nikde nebyly. Aspoň si společně prohlédneme nové místo, navštívíme tamní atrakce a matka se zároveň dočká toho, o čem sní. Pak v počítači otevřela mapu kontinentu, chtěla mi ukázat dráhu letu. Pohybovala myší po monitoru a postupně se po území přesouvala z letiště poblíž našeho města k cílové destinaci. Když jsem viděla, kam zamířilo virtuální letadlo, zmocnil se mě zvláštní pocit. Nakonec přistálo; ještě nás však čeká přestup do autobusu a pojedeme další tři hodiny. Až sem. Kurzorem ukázala na složitý název města, *odtud ho budeme pozorovat*, řekla mi, *ani nevím, jak se to vyslovuje*. Jen jsem přikývla a oznámila, že jsem unavená a půjdu radši spát. V posteli jsem se dlouho převalovala s křečovitě zavřenýma očima, celou dobu mě ovládal dusivý neklid. Protože já umím název toho města vyslovit výborně.

Jenže pak jsme najednou seděly v letadle, jako by mezitím neuplynul ani jeden celý den; vždycky jsem si myslela, že čas plyne nejrychleji, když nám na jeho pohybu nezáleží, bezstarostné dny přece zásadně uběhnou za několik vteřin. Tyhle však bezstarostné nebyly, právě naopak, čím víc se blížil termín našeho odletu a zatmění, tím víc jsem se cesty děsila. Teď tu sedím vedle matky v zadní části druhé třídy a mám pocit, že název cílové destinace jsem se dozvěděla včera večer. Týdny mezitím vyplnilo neustálé váhání a přemýšlení; nedokázala jsem se rozhodnout, jestli matce prozradit, proč mě zjištění, kam za zatměním putujeme, tolik rozrušilo. Zvažovala jsem všechna pro i proti, a nakonec jsem se rozhodla, že jí neřeknu nic. Naštěstí byla do své záliby ponořená natolik, že si na mně ničeho nevšimla. Tohle je svět, v němž se po dlouhé době konečně cítí dobře,

říkala jsem si, a kdybych jí to všechno pověděla, nejspíš bych ho nevyhnutelně kontaminovala, jako kdybych jí do sváteční večere o čtyřech chodech nalila aviváž a veškerá její snaha i nadšení by nenávratně přišly vniveč. Hlášení v letadle nás upozornilo, abychom se připoutali a vypnuli telefony. Já ten svůj ještě rychle vytáhla, a když jsem si byla jistá, že se matka dívá ven oknem, rychle jsem z něj poslala jednu krátkou esemesku. Potřebovala jsem si něco ověřit: jinak bych se asi během letu nervozitou rozložila na atomy. Až pak mi došlo, že ji stejně posílám pozdě. Nebyl čas, letuška se nade mnou skláněla a káravě mě pozorovala. Na poslední chvíli jsem mobil přepnula do letového režimu, odpovědi se tedy hned tak nedočkám. Abych se letušky konečně zbavila, prstem jsem ukázala na ikonku letadla v horní části displeje. Zjevně však potrebovala mít poslední slovo a vítězoslavně mě upozornila, že stále ještě nejsem připoutaná. Pak se vrátila dopředu, aby nám předvedla zautomatizované bezpečnostní představení, které sezónní turisty i příležitostné pasažéry tolik baví a děsí zároveň.

Letový režim jsem vypnula ani ne vteřinu po přistání. Hned jsem pocítila krátký sled vibrací: přišlo mi několik zpráv. Teď jsem se na ně ale podívat nemohla, matka patřila k netrpělivé kategorii cestujících, kteří se hned hrnou k východu z dopravního prostředku, i když tak budou muset ještě dlouhé minuty bezprizorně stát v uličce a čekat. Už se vedle mě neklidně vrtěla a všemožně mi dávala najevo, že je čas vstávat: jedinou překážku mezi ní a uličkou jsem představovala já. V tomhle jsem byla její přesný opak, i ve vlaku jsem vždycky nechala vystoupit všechny ostatní a až pak jsem se začala zvedat sama, ale tuhle cestu podnikáme kvůli ní a pro ni. Dobrá, budeme tedy stát v uličce mezi sedadly a poslušně čekat, dokud nepřistaví ke dveřím pojízdne schody a nepustí nás na čerstvý vzduch, abychom se

vzápětí rozprchli všemi směry. Když jsme se konečně dostaly z letiště a autobus nás dovezl do centra hlavního města, nepřestávala jsem se kolem sebe ohlížet. Jsem tu poprvé; a přesto se mi zdá, že mě z každého rohu sleduje známá tvář. Na nádraží jsme našly zastávku, z níž měl odjíždět autobus do naší cílové destinace. Byly jsme tu brzy, do odjezdu zbývalo čtyřicet minut, a tak se matka rozhodla, že si odskočí na záchod. Já nám mám mezitím sehnat v některém z místních rychlých občerstvení něco na zub. Přikývla jsem. Jakmile matka bezpečně zaplula do chodby nádražních toalet, nedočkavě jsem vytáhla z kapsy telefon. Identifikovala jsem zdroje vibrací, dvě esemesky a jeden mail. Mail od spolužačky, automatické uvítací esemesky od operátora. Ale odpověď, na niž jsem čekala, pořád nepřišla. V nejbližším okénku jsem koupila dvě bagety, pro sebe zeleninovou, pro matku se salámem. Zatímco jsem pozorovala, jak brigádník nešikovně vkládá suroviny do pečiva, pomyslela jsem si, že kolečka salámu vypadají jako tmavý měsíc v úplňku, bílé tečky tuku v řezu struktury jako krátery na jeho povrchu. Matka mě přece jen infikovala.

Autobus nás vyvezl do malého města v kopcích. Bála jsem se pocitu, který se mě, až do něj budeme vjíždět, zmocní, bála jsem se, že se vynoří z dálky na horizontu podobně jako to naše, kde jsme doma, jež je vidět už hodnou chvíli před vjezdem na jeho území. Ve výhledu mi však bránily všudypřítomné kopce, a tak město zůstávalo skryté, aby se pak náhle zjevilo: jednu chvíli jsme byly ještě v lese, a hned v tu následující na rušné křižovatce. Jistým způsobem se mi ulevilo. Krátký úlek je přece lepší než gradující intenzita strachu. Bála jsem se postupného přibližování: toho, jak se budou jednotlivé budovy zvětšovat a nabývat konkrétnějších obrysů, toho, jak začnou být čitelné nápisy na zdech, značkách i reklamních plochách. Bála jsem se lidí

v ulicích, vědomí, že jimi právě může procházet kdokoli; a že to bude právě *kdokoli*, kdo bude kráčet přes přechod v okamžiku, kdy u něj zastaví náš autobus. Že se ohlédne, přelétne očima po oknech a uvidí nás, matku a mě, a celé si to vysvětlí špatně. Nebo ještě hůř: že se stane pravý opak a *kohokoli* uvidí oknem matka. Esemeska měla podobným scénářům zabránit, monitorovat pohyb jedné i druhé strany a držet ho na uzdě, ujistit se, že se naše trajektorie neprotnou. Ze všech sil jsem chtěla zabránit tomu, aby nechtěné setkání zkazilo matce radost z nové záliby. Ale pokus nevyšel, odpověď doteď nedorazila. Budu se tedy muset spolehnout na štěstí. Věděla jsem, co to pro mě znamená. Dny plné stresu, neustálého ohlížení, nervózního kontrolování tváří na lavičkách, v kavárnách, restauracích a obchodech, abych v nejhorším mohla matku rozptýlit, zaměřit její pozornost jinam, nasměrovat ji do vedlejší ulice, rychle ji přede vším schovat; přišla sem kvůli zatmění Slunce, díky němu znovu ožila, a takový střet by propojil její život s tím starým, otevřel rány, o kterých nemluvíme, a nenávratně všechno zkazil. A přece: těžko si představit větší ironii, než že je to právě tady, na jihu, kde bude zatmění největší a kde půjde nejlépe pozorovat; tady, v bezvýznamném malém městě pod kopci, kam se po ukončení společné životní etapy přestěhovala moje máma.

Měla jsem štěstí: matka své badatelské nasazení soustředila výhradně na zatmění, a proto netoužila ani prozkoumat nové místo, čímž by za jiných okolností nepochybně ráda vyplňovala chvíle čekání. Většinu času proto strávila na hotelovém pokoji, neustále pečlivě kontrolovala vybavení, na internetu ověřovala informace, ty nejpodstatnější přepisovala do koženého zápisníku. Minuty a vteřiny začátku a konce, souřadnice nejvhodnějšího místa, *nesmíme na nic zapomenout, jev je prchavý, trvá jen chvíli, proto na místo*

vyrazíme s několikahodinovým předstihem. Občas měla hlad nebo zatoužila po kávě, ale já jsem se připravila předem, vyzbrojená záminkami, že jsem si o místní gastronomii všechno nastudovala, že nejlepší espresso mají stejně v kavárně hned u hotelu a že se přece musí soustředit na přípravu, ať to tedy nechá na mně, pro jídlo i pro kafe zaskočím a donesu jí ho přímo na pokoj. V matce zvítězila pohodlnost, a krom toho byla až příliš pohlčená očekáváním, takže nic nenamítala. Podařilo se mi tak zajistit, že za celou dobu nedošlo ke kontaktu, všechno je, jak má být, všechno je v pořádku, zvládneme to, podíváme se na zatmění, den nato se sbalíme a zase odjedeme, aniž by se matka vůbec dozvěděla, kdo se zrovna zabydlel ve městě, kde se právě ocitla. Věci pak skutečně běžely hladce, v přesně určenou dobu jsme si vzaly taxi a vyrazily na kraj města, odkud jsme pokračovaly pěšky. Náš cíl byl vrchol jednoho z kopců, dostatečně daleko od světelného smogu města, které jsme nechaly za sebou. Dostatečně blízko obloze: tady mohla být matka co nejbliž své vytoužené náhlé tmě. Byla to téměř tříhodinová túra, obě jsme funěly, poslední měsíce jsme pohybu moc nedaly, ale nakonec jsme to zvládly, na místě jsme si rozložily deky a všechno potřebné vybavení, z termosky jsme si nalily slabý hotelový čaj. Obloha byla jasná, vzduch neobyčejně teplý. Podmínky ideální. Zbývalo jen čekat.

Do slunečního kotouče začal Měsíc vstupovat zprava. Postupně ho překrýval čím dál víc, Slunce nabylo tvar půlměsíce a dál se zužovalo: je zvláštní, jak při zatmění převezme právě vzhled toho, co ho překrývá. Víc než samotné zatmění jsem však pozorovala matku. Nic neříkala a vůbec se nehýbala, sledovala dění na obloze natolik soustředěně, že skoro ani nedýchala. Světlo sláblo, naše stíny i stíny věcí kolem nás měly čím dál ostřejší kontury. Nakonec nadešla chvíle, na kterou matka čekala; zatmění

se dostalo do nejintenzivnější fáze. Ze Slunce zbyl pouhý úzký výřez, obloha potemněla. Znovu mě přepadl zvláštní neklid. Z matky ale, naopak, vyzařoval nekonečný klid: zdálo se mi, že skutečně září, že v přítmí, jež nás obklopilo, najednou sálá vlastním světlem. Ten výjev mě uklidnil; tahle fáze přece trvá jen pár minut, pak se začne Slunce zase vynořovat. Ať si to tedy užije naplno. Jenže minuty dál plynuly a nic se neměnilo. Na obloze se něco zastavilo. Slunce, nebo Měsíc, který ho překrýval. Ne: zastavily se oba. Nic už se dál nehýbalo. Myslela jsem si, že se mi to zdá. Že to jenom v další nestandardní situaci plyne čas opět jinak a ve skutečnosti uběhla jen krátká chvíle. Vytáhla jsem z kapsy telefon, zdálo se mi nepatřičné, dokonce nevhodné, když do přítmí najednou zasvítíl jeho displej. Rychle jsem stáhla jas na minimum, podívala jsem se na hodinky a telefon zase schovala do kapsy. Ten krátký okamžik však stačil k tomu, abych se přesvědčila, že mám pravdu. Zatmění mělo dávno končit. Přesný čas jeho konce mi matka opakovala tolikrát, že jsem ho znala nazpaměť. Jenže už minul a na obloze se nic neměnilo.

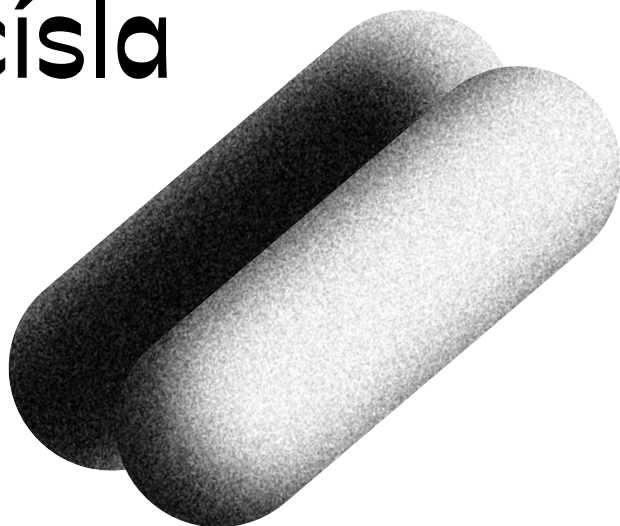
Zmateně jsem pohlédla na matku. Ani ona se nehýbala. Pořád soustředěně sledovala oblohu. Zvažovala jsem, že ji oslovím, že se jí zeptám, co se děje, ale rychle jsem to zase zavrhl. Nevím, kde se ve mně vzala ta jistota, ale bylo mi jasné, že ji nesmím rušit.

Bezprizorně jsem seděla vedle ní. Čas jsem zkontrolovala ještě několikrát. Uběhla půlhodina, pak hodina. Dvě. Nic se nezměnilo, slunce a měsíc zůstaly nehybné, překryté ve stejné poloze. Prostor kolem byl stále ponořen v přítmí. Stejně nehybná a klidná zůstala i matka. Seděla, sledovala zatmění. A čekala. Nebo možná nečekala vůbec na nic.

Uplynula chvíle, než mi došlo, že je odhodlaná setrvat. A že mi nepřísluší protestovat. Opatrně jsem jí položila dlaň na rameno. Jemně jsem ji pohládila a beze slova

jsem odešla. Sestoupila jsem z kopce a celé hodiny kráčela dál městem i tmou. Došla jsem pěšky až na hotel. Tiše jsem si sbalila věci. Telefon, který jsem měla stále v kapse, se náhle ozval, přišla odpověď.

Fáze množného číslo

I.

Tělo se probouzí, slyšíme, jak cosi vykřikuje, nejdřív nahlas vzdychne a pak vydá zvuk, vysoký a chraptivý zároveň; natáhneme ruku k nočnímu stolku, našmátráme telefon, intuitivně se pokusíme tělo oddálit, posunout začátek skřehotání o deset minut jako budík. Tělo není na dálkové ovládání, telefon takovou funkci nenabízí, budík nezačne zvonit ještě minimálně hodinu, křiku se zbavíme jen tak, že vstaneme, přehodíme přes sebe svetr, projdeme bytem, zkontrolujeme, co tělo potřebuje, o co jde tentokrát, co dnes ráno pokazilo, rozbilo, o co zavadilo, co vyloučilo.

Nic výjimečného, řekneme si, když vstoupíme do místnosti, kde leží, a přeměříme si tělo od hlavy k patě. Řekneme to nahlas, *nic výjimečného*, náš hlas nepromlouvá k tělu, ale k sobě, konstatování do prostoru, nevíme, kdy tělo přestalo reagovat na slova, kdy přestalo rozeznávat jejich význam, to jsme tady ještě nebyli. Takže postupně: tělo ještě nevstalo z postele, nemohlo se o nic udeřit, nic se mu nemohlo připlést do cesty. Vzduch v místnosti je dusný, vzduch v místnosti je vydýchaný (tělo ještě dýchá, tělo se nadechuje a vydechuje), ale není kontaminovaný zápachem, tělo tedy není třeba zvedat, není třeba se bát, co pod ním objevíme, z čeho ho budeme muset tahat. Tělo by mohlo pociťovat hlad, mohlo by pociťovat žízeň, mohlo by dávat najevo bolest, možností je několik, jejich počet je však přece jen omezený, všechny už známe, všechny jsme už museli řešit, oddechneme si.

Zkousíme jednu po druhé. Zajdeme do kuchyně, připravíme tekutou stravu, nalijeme ji do misky, sklenici naplníme nápojem. Vracíme se do místnosti s tělem, pokoušíme se ho nakrmit, odmítne, otočí hlavu na druhou stranu, na znamení nesouhlasu vydá sten, sten spadá do jiné kategorie než vykřikování a skřehotání, sten signalizuje jiný typ nespokojenosti. Dobrá, řekneme si, tělo nemá hlad, může mít ještě žízeň, ale tělo odmítne i nápoj, hlavu ponechá v původní poloze, nezpochybnitelná defenziva. Ztrácíme trpělivost, nakloníme se nad tělo a pokus zopakujeme z opačné strany, tělo pokus zopakuje také, otočka, v krku něco zapraská, ale bojovat proti nám je požitek, je to největší radost, bolest krčních obratlů vem čert, otočka na druhý bok, sten. Nereagujeme, dění nekomentujeme, sklenici v klidu položíme na stůl, tekutinu k tekutině, vstaneme a s odstupem tělo znovu pozorujeme, *co ti vadí*, vyslovujeme pomalu, vyslovujeme zřetelně a nahlas, *co-ti-vadí, co-tě-bolí, bo-lí-tě-ně-co*, ale tělo najednou

zmlkne, přestane sténat, křičet, skřehotat, leží a dívá se na nás, dívá se nám do očí, očima tělo tvrdí, že to přece musíme vědět, musíme vidět, jednat, očima tělo očekává: to my jsme tady pro to, abychom rozhodli, abychom tělu řekli, kde je problém, co ho bude bolet dnes ráno, proč se dnes vyplatí vydávat další zvuky. *Bolí tě břicho, proto nechceš jíst, proto nechceš pít*, řekneme. A tělo leží bez hnutí, kdyby rozumělo slovům, přemýšlelo by, co z toho, co vyslovujeme, může nebo nemůže být pravda; tělo však nemluví naší řečí, nerozumí jí, nemá proč a jak uvažovat, nemá se nad čím zamýšlet. *Bolí tě břicho*, nám ten důvod stačí, opouštíme místnost, vracíme se do ložnice, sundáváme svetr, koupelna, toaleta, hygiena, znovu ložnice, konečně se převlékáme do normálního oblečení, v kuchyni připravujeme normální tuhou stravu, kterou konzumujeme.

II.

Tady bychom se měli na chvílku zastavit. Pamatuji, nebýt těla, nebyli bychom tu, tenhle prostor by zůstal prázdný, tělo by z bytu přesunuli jinam, do centra, někam za město, ukli-
dili z dohledu, byt by s největší pravděpodobností prodali nebo pronajali, touhle dobou bychom pořád ještě bydleli v garsonce, mačkali se na sebe, kůže o kůži, váha o váhu, bez možnosti úniku ten druhý zákonitě přibývá na hmotnosti, přibývá na objemu, dřív nebo později zůstane jen tělo, váha, něco zatěžujícího. Víím, co si myslíš, sleduju tě, jak žvýkáš, jsme lepší, protože můžeme žvýkat, tuhá strava nás nadřazuje nad příjemce tekuté, ve tváři nemáme výraz, v třípokojovém bytě stačí jednoduše výraz odložit, někde ho nechat, pak se pro něj vrátit, když tělo alespoň na několik minut zmlkne a my zapomeneme, že je tady ještě s námi.

Sleduju tě, ale i ty sleduješ mě, to, že dnes nemám chuť k jídlu, v tobě vyvolá podezření, možná se mnou není něco v pořádku, možná ztrácím schopnost žvýkat nebo zapomínám, jak se to dělá, k čemu je obsah talíře; brzy mě bude třeba nakrmit, převléct, odsunout z ložnice do místnosti, přestat označovat jménem: převahu těl si nedokážeme představit, a už vůbec ne, kdybys v tom měl být sám, kdyby sis měl sám představovat. Pod tvým pohledem se nakonec zakousnu do krajíce, čelistmi pohybuju výrazněji, zřetelněji, než je třeba.

Vstáváme, nádobí ze stolu přesouváme do dřezu, umýváme, utíráme, ukládáme, v kuchyni zhasínáme světlo, přesouváme se do obývacího pokoje, ložnice, obývací, kuchyně. A jedna místnost.

III.

Obývací je pracovní, stal se jí následkem okolností, neměl na výběr, tělo potřebuje neustálý dozor, tělo nekřičí do prázdného prostoru, nevystupuje bez publika: práce se přesunula domů, sedíme, mačkáme tlačítka, nevnímáme se. Tělo je od rána nezvykle klidné, zvuk nevydalo už nejmíň hodinu, ztišení těla nás neznepokojuje, ztišení těla nám dělá radost. Není dobré věnovat tělu přílišnou pozornost, není dobré zbytečně vstupovat do místnosti, tělo nic jiného nechce, nevydává zvuky, pokud zvuky nevydáváme my, klidně vyčkává.

Bude třeba nakoupit, zkonstatujeme poté, co vyhodnotíme obsah lednice a police v kuchyni, vyslovíme to tlumeně, nedráždíme, nenabízíme důvody. Potraviny docházejí, sepisujeme jejich seznam, nedopustíme, aby tělo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Všechno je v pořádku, všude je láska .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.